

Sygn. akt SDI 7/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych K. Bojarczuka,
w sprawie **radcy prawnego J. D.**,
obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 5 kwietnia 2016 r. kasacji,
wniesionej przez obrońcę obwinionego,
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 15 września 2015 r.,
zmieniającego w części orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 24 marca 2014 r.,

1/ uchyla orzeczenie w zaskarżonej części i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk z zw. z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych postępowanie w sprawie umarza,

2/ zasądza od Krajowej Izby Radców Prawnych na rzecz obwinionego kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony świadczonej w postępowaniu kasacyjnym,

3/ obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych zryczałtowanymi kosztami postępowania w sprawie, w tym wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

UZASADNIENIE

Radca prawny **J. D.** stanął pod zarzutem popełnienia:

I – przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając w okresie co najmniej od stycznia 2009 roku do 25 listopada 2010 roku w [...] umyślnie w sposób rażący naruszył zasady etyki radcy prawnego, w tym uchybił godności zawodowej oraz sprzeniewierzył się podstawowym zasadom uczciwości zawodowej, zaufania do zawodu radcy prawnego oraz unikania kolizji interesów w związku z wykonywaniem czynności zawodowych i świadczenia usług prawnych w ten sposób, że działając jako radca prawny w ramach kancelarii prawnej M. [...] bezpośrednio po rozwiązaniu umowy współpracy i świadczeniu usług prawnych na rzecz P. [...], podjął jako radca prawny czynności i działania w ramach obsługi prawnej i reprezentacji procesowej jako pełnomocnik innych osób przeciwko poprzedniemu klientowi lub z jego udziałem przy czym w ramach tych czynności i działań dopuścił się do kolizji interesów w sytuacji gdy poprzednio świadczył usługi prawne na rzecz poprzedniego klienta tj. P. [...]i pozostawał z przedstawicielami tego klienta w bliskich stosunkach oraz miał obowiązek powstrzymania się od czynności, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie, w tym poprzez udział w tych czynnościach i działaniach podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego dając podstawy do stawiania przez przedstawicieli poprzedniego klienta i osób trzecich zarzutów naruszenia

tajemnicy zawodowej oraz naruszania zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta, przy czym czynności te i działania miały miejsce w związku z reprezentacją przez radcę prawnego w następujących sprawach:

1) zastępstwa procesowego M. F. w sprawie o ustanowienie kuratora przed Sądem Rejonowym [...] i instancję odwoławczą;

2) zastępstwa procesowego M. G. interwenienta ubocznego w sprawie przed Sądem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym odpowiednio prowadzonymi pod sygn. [...];

3) zastępstwa procesowego M. G. wnioskodawcy w sprawie przed Sądem Rejonowym [...];

4) zastępstwa procesowego M. G. powoda przed Sądem Okręgowym [...];

5) zastępstwa procesowego W. G. jako uczestnika przed Sądem Okręgowym [...];

6) zastępstwa procesowego W. G. jako zainteresowanego w sprawie przed Sądem Rejonowym [...];

7) zastępstwa procesowego W. G. jako powoda przed Sądem Rejonowym [...];

8) zastępstwa procesowego W. G. jako powoda przed Sądem Rejonowym [...];

czym naruszył art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i 2, art. 8. art. 19, art. 22 ust. 1 lit. d Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

II – przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając w okresie co najmniej od stycznia 2009 roku do 21 maja 2010 roku w [...] i innych miejscach umyślnie, w sposób rażący, naruszył zasady etyki radcy prawnego, w tym uchybił godności zawodowej oraz sprzeniewierzył się podstawowym zasadom uczciwości zawodowej, zaufania do zawodu radcy

prawnego oraz unikania kolizji interesów w związku z wykonywaniem czynności zawodowych i świadczenia usług prawnych w ten sposób, że działając jako radca prawny w ramach kancelarii prawnej M. [...] bezpośrednio po zaprzestaniu świadczenia usług prawnych na rzecz S. sp. z o.o. podjął jako radca prawny czynności i działania w ramach obsługi prawnej i reprezentacji procesowej jako pełnomocnik innych osób przeciwko poprzedniemu klientowi, tj. S. sp. z o.o. lub z jego udziałem, przy czym w ramach tych działań i czynności zawodowych dopuścił się kolizji interesów w sytuacji, gdy poprzednio świadczył usługi prawne na rzecz poprzedniego klienta, tj. S. sp. z o.o. i pozostawał z przedstawicielami tego klienta w bliskich stosunkach oraz miał obowiązek powstrzymania się od czynności, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie, w tym poprzez udział w tych czynnościach podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego dając podstawy do stawiania przez przedstawicieli poprzedniego klienta zarzutów naruszenia tajemnicy zawodowej oraz naruszania zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta, przy czym czynności te i działania miały miejsce w związku z reprezentacją przez radcę prawnego w następujących sprawach:

1) zastępstwa procesowego M. G. interwenienta ubocznego w sprawie przed Sądem Okręgowymi i Sądem Apelacyjnym odpowiednio prowadzonymi w sprawach [...],

2) zastępstwa procesowego W. G. jako pozwanego w sprawie przed Sądem Okręgowym [...],

3) zastępstwa procesowego W. G. jako powoda przed Sądem Rejonowy [...],

4) zastępstwa procesowego W. G. jako powoda przed Sądem Rejonowym [...],

5) zastępstwa procesowego W. G. jako pozwanego w sprawie [...],

6) zastępstwa procesowego E. S.A. jako pozwanego w sprawie przed Sądem Okręgowym [...] oraz w sprawie z wniosku E. o ogłoszenie,

7) zastępstwa procesowego M.[...], jako wnioskodawcy o ogłoszenie upadłości S. sp. z.o.o. prowadzonym ostatnio przed Sądem Rejonowym Poznań [...];

czym naruszył art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i 2, art. 8, art. 19, art. 22 ust. 1 lit. d Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

III – w okresie od 25 lutego 2009 roku do 3 marca 2009 roku w P[...] naruszył zasady etyki radcy prawnego przez to, że działając w imieniu i na rzecz P. dysponując pełnomocnictwem procesowym w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym [...] z powództwa K. o zapłatę prowadzonej pod sygn. [...] uchybił godności zawodowej poprzez niezachowanie rzeczowości i należytej staranności zawodowej w zakresie właściwego toku prowadzenia sprawy w ten sposób, że składając zawiadomienie o zmianie pełnomocnictwa zaniechał i zaniedbał dokonania czynności w zakresie należytego reprezentowania interesów pozwanej spółki P., czym doprowadził do zwrotu odpowiedzi na pozew złożonej przez poprzedniego pełnomocnika prawnego Radcę Prawnego P. W. oraz nie złożył odpowiedzi na pozew doręczony P. [...] w dniu 19 lutego 2009 roku, w następstwie czego doszło do wydania na rzecz K. Spółka Akcyjna przez wymieniony wyżej Sąd Okręgowy w dniu 23 marca 2009 roku wyroku zaocznego zasądającego od P. kwoty 9.025.339,18 PLN wraz z należnymi odsetkami oraz kosztami procesu wraz z nadaniem temu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, w następstwie którego to rażącego zaniedbania wdrożone zostało niezwłocznie postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej spółce, przez co działał bezpośrednio na szkodę pokrzywdzonych P. [...],

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 24 marca 2014r. J. D. uznano za winnego popełnienia pierwszego z zarzuconych mu czynów i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3a i ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierzono mu karę pieniężną w kwocie 9.000 zł oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na okres trzech lat. J. D. uznano również winnym popełnienia drugiego z zarzuconych czynów, za co na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 i ust. 2b ustawy o radcach prawnych wymierzono mu karę nagany oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na okres trzech lat. Postępowanie o trzeci z zarzuconych czynów umorzono na podstawie art. 70 ust, 3a ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 414§1 i art. 17§1 pkt 6 k.p.k.

Orzeczenie to zaskarżone zostało odwołaniem obrońcy obwinionego, w którym podniesiono zarzuty:

1) obraży przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 74§1 i art. 175 k.p.k. poprzez uznanie za okoliczność obciążającą faktu nieprzyznania się obwinionego do popełnienia zarzucanych mu czynów, co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż rzutowało na wymiar kary;

2) obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4 i 5 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, naruszenie zasady domniemania niewinności oraz zasady *in dubio pro reo*, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia,

3) obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 6 k.p.k. co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie prawa

obwinionego do obrony, a w szczególności poprzez oddalenie znacznej części wniosków dowodowych obwinionego, których przeprowadzenie miało istotne znaczenie dla potwierdzenia wyjaśnień obwinionego,

4) obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza poprzez oparcie swojego orzeczenia na zeznaniach świadków [...], a uznanie jedynie częściowej wiarygodności zeznań świadków [...],

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony swoim zachowaniem dopuścił się naruszenia przepisów Kodeksu Etyki Radców Prawnych, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na co innego,

6) błąd w ustaleniach przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony znajduje się w dobrej sytuacji finansowej, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na co innego,

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że Z. M. był większościowym udziałowcem S. sp. z.o.o., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na co innego,

8) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony przyznał, że ma dostęp do dokumentów w sprawach, które prowadził, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał co innego,

9) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony był powszechnie kojarzony z tzw. wrogim przejęciem i działaniami na korzyść różnych, sprzecznych ze sobą interesów, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał co innego;

10) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony przez wiele lat pozostawał w bardzo bliskich kontaktach z Z. M., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał co innego,

11) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony prowadził obsługę prawną na rzecz S. sp. z o.o., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał co innego,

12) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony prowadzi bezpośrednią wielopłaszczyznowy współpracę z Z. M., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał co innego,

13) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że w obu spółkach, tj. w spółce S. sp. z o.o. oraz P. S.A. występowały powiązania i przetasowania osobowo – kapitałowe oraz sprzeczność interesów osób powiązanych ze spółkami, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na co innego,

14) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniony dał podstawy do stawiania przez przedstawicieli poprzedniego klienta i osób trzecich zarzutów naruszenia tajemnicy zawodowej oraz naruszania zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na co innego,

15) rażąco niewspółmierność kary wynikającą z nieuwzględnienia przy jej orzekaniu okoliczności łagodzących tj. faktu pogodzenia się pokrzywdzonych z obwinionym, które zgodnie z art. 53§2 K.k., winny zostać uwzględnione przy wymierzaniu kary.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od wszystkich zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego celem ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 15 września 2015r. uchylił zaskarżone orzeczenie w odniesieniu do drugiego z przypisanych czynów i w tym zakresie postępowanie umorzył, a w pozostałym zakresie utrzymał to orzeczenie w mocy.

To z kolei orzeczenie zaskarżone zostało kasacją obrońcy obwinionego, w której podniesiono następujące zarzuty naruszenia prawa procesowego:

1. art. 439§1 pkt. 5 k.p.k. poprzez orzeczenie kary dyscyplinarnej nieznannej ustawie, polegające na skazaniu obwinionego na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych na karę, która w dacie orzekania przez Sąd II instancji, z uwagi na zmianę przepisów ustawy o radcach prawnych, została wykreślona oraz powołanie się na art. 65 ust. 2 b mówiący o karze zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, w sytuacji braku zastosowania przedmiotowego przepisu do niniejszej sprawy.

2. art. 433§2 k.p.k. oraz art. 457§3 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu zawartego w odwołaniu obrońcy obwinionego zarzutu naruszenia prawa procesowego, a to art. 4, 5, 6 i 7 k.p.k., a w konsekwencji braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, dlaczego powyższe zarzuty uznane zostały przez Sąd Odwoławczy za niezasadne, w sposób wymagany dyspozycją art. 424 k.p.k.

3. art. 4, 5 i 9 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie przez

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, iż Sąd I instancji prawidłowo oddalił wnioski dowodowe obwinionego, w sytuacji, gdy przeprowadzenie wniosków miało bardzo istotne znaczenie dla potwierdzenia wyjaśnień obwinionego, ustalenia prawdy obiektywnej, a co za tym idzie miało istotne znaczenie dla uznania obwinionego za niewinnego zarzucanego mu czynu,

4. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary dyscyplinarnej poprzez nieuzasadnione wymierzenie zakazu wykonywania patronatu na okres 3 lat oraz kary pieniężnej w wysokości 9 000 zł, wymierzonych nieadekwatnie do stopnia ewentualnego zawinienia i nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Podnosząc powyższe, obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego celem ponownego rozpoznania.

Zasądzenie od Krajowej Izby Radców Prawnych na rzecz obwinionego zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w kasacji należy ocenić jako częściowo zasadne.

W oczywisty sposób nie można mówić w niniejszej sprawie o wystąpieniu bezwzględnej przesłanki odwoławczej opisanej w art. 439§1 pkt 5 k.p.k., a więc, wymierzeniu obwinionemu kary nieznaną ustawie. Obwinionemu wymierzono bowiem karę pieniężną – tym samym, karę znaną ustawie z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych zarówno w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014r., jak i po tej dacie. Wraz z wejściem w życie, we wskazanym dniu, znowelizowanego brzmienia tej ustawy, zmienił się jedynie sposób obliczania tej kary. Nie oznacza to, że kara ta przestała istnieć, a pojawiła się w jej miejsce nowa, nieznaną wcześniej ustawie o radcach prawnych.

Ustawą z dnia 7 listopada 2014r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014r., poz. 1778) w miejsce art. 65 ust.1 pkt 3a wprowadzono art. 65 ust.1 pkt 3 oraz art. 65 ust.2 pkt 2ba. W znowelizowanych przepisach przyjęto, że karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Uprzednio przepis stanowił, że kara ta nie może być niższa od połowy przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej za miesiąc poprzedzający datę orzeczenia dyscyplinarnego i ani wyższa od pięciokrotności tego wynagrodzenia. Znowelizowany przepis wszedł w życie w dniu 25 grudnia 2014r. Tak więc, Wyższy Sąd Dyscyplinarny wydając orzeczenie w dniu 15 września 2015r. orzekał już „pod rządami” nowych przepisów. Winien zatem – zgodnie z dyspozycją art. 4§1 k.k., mającego zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko radcom prawnym na podstawie art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych – zastosować ustawę nową, chyba że stara ustawa była względniejsza dla sprawcy. Skoro zatem, zgodnie z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 sierpnia 2015r. przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2015r. wyniosło 3854,88 zł. (M.P. z 2015r., poz.720) to kara pieniężna orzekana na podstawie art. 65 ust.1 pkt 3a „dawnej” ustawy o radcach prawnych wymierzona mogła być w granicach od 1927,44 zł do 19274, 40 zł. Natomiast, zgodnie z Obwieszczeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lipca 2009r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2010r., wysokość tego wynagrodzenia wynosiła 1317 zł (M. P. z 2009r., Nr 48, poz. 709). Kara pieniężna orzekana na podstawie 65 ust.1 pkt 3 w związku z art. 65 ust.2 pkt 2ba „nowej” ustawy o radcach prawnych wymierzona może być w tej sytuacji, w granicach od 1975,50 zł do 15804 zł. Jak widać z powyższego zestawienia, „dawne”

przepisy ocenić należy jako minimalnie, ale względniejsze dla sprawcy. Stąd, choć nic nie wskazuje na to, aby kwestię tę Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozważał, prawidłowo rozstrzygnął on o utrzymaniu w mocy kary pieniężnej wymierzonej na podstawie art. 65 ust.1 pkt 3a „dawnej” ustawy o radcach prawnych.

Podobnie ocenić trzeba wymierzenie kary zakazu wykonywania patronatu. Również nie jest to kara nowa i znana była ustawie o radcach prawnych przez cały okres od zaistnienia zarzuczonego czynu do jego prawomocnego osądzenia.

Odmienne jednak już należy ocenić drugi z podniesionych w kasacji zarzutów – obrazy art. art. 433§2 k.p.k. oraz art. 457§3 k.p.k.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny sporządził uzasadnienie, które jest bardzo lakoniczne w części poświęconej zarzutom przedstawionym w odwołaniu. W istocie sprowadza się ono do kilku ogólnikowych twierdzeń wskazujących, że w ocenie tego Sądu prawidłowo ustalono w sprawie stan faktyczny i zacytowania dwóch orzeczeń Sądu Najwyższego.

Tymczasem, WSD wobec długotrwałego rozpoznawania sprawy w kolejnych instancjach, znalazł się w sytuacji, kiedy kolejne zarzuty ulegały przedawnieniu. W następstwie tego, szczególnego znaczenia nabierało prawidłowe ustalenie granic czasowych popełnienia pierwszego z przypisanych czynów. Kwestia ta była zresztą podnoszona w środkach zaskarżenia na różnych etapach sprawy. Wskazywał na nią też i potrzebę dokonania prawidłowych ustaleń w tym zakresie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylając pierwszy wyrok OSD i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania.

Jak wynika z treści opisu przypisanego obwinionemu czynu (pkt I – orzeczenia z 24 marca 2014r.), miałby on zostać popełniony w okresie od stycznia 2009r. do 25 listopada 2010r. Jednocześnie Sąd ten, ustalając ostatnią

czynność jakiej dokonał obwiniony (w ramach zarzutu z pkt I), wskazuje na pismo z dnia 25 lutego 2009r. w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w [...] – pismem tym J. D. zawiadomił Sąd o zmianie pełnomocnika spółki P. S.A. Jednocześnie brak w uzasadnieniu orzeczenia jakichkolwiek dalszych rozważań, dlaczego nie przyjęto, jako daty końcowej popełnienia przypisanego czynu, podanej wyżej daty, lecz tę, którą wskazano w zarzucie.

Zauważyć zatem należy, że omawiany termin graniczny, ostatecznie wynika jedynie ze stanowiska Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, który w uzasadnieniu wniosku z dnia 14 września 2011r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (k. 387), wskazał, że jako datę końcową okresu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt I zarzutu: „przyjęto datę 25 listopada 2010r. – a więc datę postanowienia Sądu Najwyższego odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej złożonej w sprawie [...] przez radcę prawnego J. D.”

Takie oznaczenie tej daty niewątpliwie nie jest przekonywujące, bowiem nie jest to data działania obwinionego, lecz decyzji Sądu Najwyższego (sygn. akt II PK 179/10) – a więc zdarzenia, na zaistnienie którego, w określonym terminie, obwiniony nie miał jakiegokolwiek wpływu.

Ustalając zatem omawianą datę graniczną, trzeba ustalić czas, w którym J. D. podjął ostatnie własne działania w sprawie będącej przedmiotem zarzutu.

Skarga kasacyjna od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VI Pa .../10 wpłynęła do tego Sądu w dniu 14 maja 2010r. (k.150, tom XI), później zaś obwiniony dołączył do niej trzy pisma z dnia 27 maja 2010r. (k. 160 – 164, tom XI), z 21 lipca 2010r. (k. 170 – 171, tom XI) oraz z 5 sierpnia 2010r. (k. 173 – 174, tom XI).

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że brak podstaw do przyjęcia, że oskarżyciel przedstawił dowody, które potwierdzałyby działanie

obwinionego, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I, w dacie późniejszej, niż dzień 5 sierpnia 2010r.

Tak więc Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych wydając orzeczenie w dniu 15 września 2015r. procedowałby już w sytuacji, gdy karalność wszystkich czynów zarzucanych obwinionemu uległa przedawnieniu.

Równie istotną okolicznością, której wyjaśnienie nakazał Wyższy Sąd Dyscyplinarny w wytycznych zawartych w uzasadnieniu orzeczenia przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania było to, że od dnia 2 lutego 2009r. osobą upoważnioną do reprezentowania spółki P. został ponownie W. G., który udzielił pełnomocnictwa obwinionemu. Wyjaśnienia zatem wymagało, czy po tej dacie, obwiniony reprezentując W. G., mógł jednocześnie dopuszczać się działań pozostających w kolizji z interesem P.

Sąd Dyscyplinarny I instancji żadnej czynności zmierzającej do wykonania zaleceń wynikających z omówionych wytycznych Sądu Odwoławczego zawartych w orzeczeniu z dnia 26 lutego 2013r. nie wykonał.

W sposób oczywisty prawidłowe ustalenie daty końcowej popełnienia czynu przypisanego obwinionemu ma fundamentalne znaczenie dla oceny, czy w sprawie nie doszło do przedawnienia karalności zarzucanego czynu i to jeszcze na etapie orzekania przez Sąd Dyscyplinarny I – instancji.

Skoro zaś takiego precyzyjnego ustalenia brak, zaskarżone orzeczenie należało uchylić.

Jednocześnie jednak, nie ma możliwości po uchyleniu tego orzeczenia skierowania sprawy do ponownego rozpoznania (o co wnosila obrona). Jak wynika bowiem z dyspozycji art. 70 ust.2 ustawy o radcach prawnych, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat. W chwili obecnej, nie ma możliwości dokonania jakichkolwiek nowych ustaleń w sprawie, skoro obwinionemu postawiono

zarzut działania, które miałyby zakończyć się w dniu 25 listopada 2010 roku. Karalność zatem tego deliktu dyscyplinarnego ustała najpóźniej z dniem 25 listopada 2015r.

Mając na uwadze powyższe, przy zastosowaniu art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych (j.t. Dz. U. z 2016r., poz. 233) i art. 537§2 k.p.k. na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust.2 ustawy o radcach prawnych, postępowanie w sprawie należało umorzyć.

Na podst. art. 70⁶ ust.3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 616§1 pkt 2 k.p.k. zryczałtowanymi kosztami postępowania w sprawie oraz kosztami zastępstwa procesowego świadczonego obwinionemu, obciążono Krajową Izbę Radców Prawnych.

kc